

Sygnatura akt II W 396/17

KS/60-23/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela publicznego M. R. z Urzędu Skarbowego w Ś.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 listopada 2017r., 04 stycznia 2018r., 30 stycznia 2018r., 15 lutego 2018r. w Ś.

sprawy

E. S. (S.-S.)

córki M. i Z. z domu D.

ur. (...) we W.

oskarżonej o to, że:

I. prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) S. E., uparczywie nie wpłacała na rachunek Urzędu Skarbowego w Ś. podatku od towarów i usług w obowiązującym terminie, wynikającego z deklaracji VAT – 7 za następujące miesiące (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) roku w łącznej wysokości 1.014.154,00 zł, czym naruszyła art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r., o podatku od towarów i usług,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.;

II. prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) S. E., pełniąc na podstawie art. 31 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych obowiązek płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w wykonaniu tego samego zamiaru, w okresie od 21.02.2014r. do 21.05.2014r. nie wpłacała w obowiązującym terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w Ś. należnych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń pracowniczych za miesiące 1/2014, (...), (...), (...) w łącznej kwocie 1.750,00 zł. czym naruszyła art. 38 ust. 1 w zw. z art. 31 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w związku z § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

III. prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) S. E., uparczywie w terminie do dnia 30.04.2014r., nie wpłacała na konto Urzędu Skarbowego w Ś. należnego podatku dochodowego PIT – 36L za rok 2013 w kwocie 219.200,00 zł. czym naruszyła art. 45 ust. 4 pkt 3 w zw. z ust. 1 i 1a ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. ;

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umarza postępowanie przeciwko **E. S.** w zakresie zarzucanych jej czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku;

II. uznaje oskarżoną **E. S.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przy czym dodatkowo ustala, że czynu tego oskarżona dopuściła się działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w okresie od 25.09.2013r. do 25.05.2015r., tj. popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na podstawie art. 57 § 1 k.k.s., wymierza jej karę grzywny w wysokości 20.000 zł (dwudziestu tysięcy złotych);

III. na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona E. S. w 2003r. założyła działalność gospodarczą o nazwie Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) w M.. Jej główny przedmiot stanowiła obróbka mechaniczna elementów metalowych.

Dowód:

wydruk danych rejestracyjnych, k. 8 – 13,

wniosek o wpis do (...), k. 74 – 77,

wydruki z (...), k. 147, 241,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. S., k. 72 – 73, oraz nośnik z zapisem, k. 133.

W dniu 10 września 2010 r. oskarżona udzieliła notarialnego pełnomocnictwa swojemu ojcu M. S., upoważniając go do wykonywania w jej imieniu czynności związanych z jej działalnością gospodarczą.

Dowód:

kserokopia pełnomocnictwa, k. 145 – 146.

zeznania świadka M. S., k. 244v – 245,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. S., k. 72 – 73, oraz nośnik z zapisem, k. 133.

Od tego czasu M. S. zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi E. S.. Podejmował on czynności z zakresu działania jej firmy, w szczególności decydował o płatnościach wynikających z różnych zobowiązań, w tym podatkowych,

Dowód:

zeznania świadka K. B., k. 264v – 265,

zeznania świadka M. S., k. 244v – 245,

zeznania świadka H. R., k. 244 oraz nośnik z zapisem, k. 154,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. S., k. 72 – 73, oraz nośnik z zapisem, k. 133,

E. S. wiedziała o tym i to akceptowała. Miała bieżący wgląd w działalność swojej firmy, uzyskując informacje od księgowej H. R., które dotyczyły m.in. wymagalnych zobowiązań podatkowych oraz zaległości z tego tytułu. Niezależnie od tego oskarżona również sama zajmowała się prowadzeniem spraw swojego przedsiębiorstwa, podpisując umowy oraz dokumentację związaną z działalnością gospodarczą, w tym deklaracje VAT. E. S. brała udział w kontrolach przeprowadzanych przez pracowników Urzędu Skarbowego w Ś..

Dowód:

zeznania świadka H. R., k. 244 oraz nośnik z zapisem, k. 154,

zeznania świadka K. B., k. 264v – 265,

dokumentacja z postępowania KP/503- (...), k. 78 – 81,

dokumentacja wyłączona z akt postępowania 1 Ds. 615/14, k. 87 – 97,

kserokopie dokumentów obrotowych, k. 262 – 263.

E. S. posiadała wiedzę o wymaganych do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwotach, wynikających z deklaracji VAT – 7, złożonych przez Przedsiębiorstwo Producyjno – Handlowe (...). Mimo to w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, nie uiszczala w okresie od 25.09.2013r. do 25.05.2015r. kwot wynikających tych z deklaracji, za następujące miesiące:

- 8/2013r., w kwocie 197.819 zł (po terminie płatności 25.09.2013r. nastąpiły wpłaty: w dniu 26.11.2013r. w kwocie 27.455,40 zł, w dniu 03.03.2014r. w kwocie 3536 zł, w dniu 01.04.2014r. w kwocie 3.509,20 zł, w dniu 31.12.2014r. w kwocie 28.302,13 zł),
- 9/2013r. – w kwocie 40.384 zł (po terminie płatności 25.10.2013r. nastąpiła wpłata całości kwoty w dniu 22.11.2013r.),
- 10/2013r. w kwocie 379.857 zł, (po terminie płatności 25.11.2013r. nastąpiła wpłata kwoty 19.901,87 zł w dniu 13.12.2013r.)
- 12/2013r. – w kwocie 120.899 zł, (po terminie płatności 27.01.2014r. nastąpiła wpłata kwoty 792,35 zł w dniu 06.02.2015r.)
- 01/2014r. – w kwocie 1.053 zł,
- 02/2014r. – w kwocie 265.652 zł,
- 08/2014r. – w kwocie 2.804 zł,
- 09/2014r. – w kwocie 1.492 zł,
- 10/2014r. – w kwocie 96 zł, (po terminie płatności 25.11.2014r. nastąpiła wpłata całości kwoty w dniu 20.02.2015r.)
- 12/2014r. – w kwocie 2.259 zł (po terminie płatności 26.01.2015r. nastąpiły wpłaty: w dniu 25.02.2015r. w kwocie 923,87 zł, w dniu 10.03.2015r. w kwocie 198,07 zł, w dniu 15.04.2015r. w kwocie 589,63 zł, w dniu 31.07.2015r. w kwocie 96,14 zł, w dniu 20.08.2015r. w kwocie 268,12 zł),
- 01/2015r. – w kwocie 1.205 zł,
- 02/2015r. – w kwocie 230 zł,

- 03/2015r. – w kwocie 174 zł,
- 04/2015r. – w kwocie 230 zł.,

tj. w łącznej wysokości 1.014.154 zł.

Dowód:

zeznania świadka H. R., k. 244 oraz nośnik z zapisem, k. 154,
informacja o naruszeniu przepisów prawa podatkowego, k. 4,
informacja o naruszeniu przepisów prawa podatkowego, k. 23 – 24,
zestawienie danych deklaracji VAT, k. 6 – 7,
listy zaległości, k. 14 – 15, 105,
karta kontowa, k. 16 – 20.

Oskarżona prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) nie wpłacała w obowiązującym terminie na rachunek Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. należnych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń pracowniczych za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2014r., w łącznej kwocie 1.750 zł.

Dowód:

informacja o naruszeniu przepisów prawa podatkowego, k. 21 – 22,
listy zaległości, k. 14 – 15, 106,
karta kontowa, k. 16 – 20.

E. S. w terminie do dnia 30 kwietnia 2014r. nie wpłaciła również na konto Urzędu Skarbowego w Ś. należnego podatku dochodowego PIT-36L w łącznej wysokości 219.200 zł.

Dowód:

informacja o naruszeniu przepisów prawa podatkowego, k. 1,
listy zaległości, k. 5, 104,
karta kontowa, k. 16 – 20.

Wobec E. S. z tytułu zadłużenia powstałego w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, były prowadzone od 2013r. liczne postępowania egzekucyjne, które okazały się w większości bezskuteczne.

Dowód:

informacje od Komorników Sądowych, k. 161 – 166,
dokumentacja egzekucyjna, k. 169 – 178,
protokół o stanie majątkowym zobowiązanego, k. 142 – 144.

Oskarżona E. S. ma 42 lata, jest mężatką, posiada troje dzieci, nie pracuje. Nie była karana sędownie za przestępstwa. T. criminis oskarżona nie miała wyłączonej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia swoich czynów ani pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. S., k. 72 – 73, oraz nośnik z zapisem, k. 133,

opinia sądowo – psychiatryczna, k. 62,

informacja z K., k. 153, 235.

Oskarżona w toku całego postępowania nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że z powodu problemów zdrowotnych udzieliła pełnomocnictwa do prowadzenia działalności gospodarczej ojcu i od tego czasu się nią nie zajmowała, nie miała wiedzy o zobowiązaniach podatkowych.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie sąd poczynił w oparciu o dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia oraz zeznania świadków H. R. i K. B., co których wiarygodności nie było zastrzeżeń. Sąd w przeważającej mierze wziął pod uwagę również zeznania świadka M. S., przy czym odmówił mu wiary w zakresie w jakim wskazywał on na brak wiedzy odnośnie tego czy oskarżona podpisywała dokumenty firmowe i posiadała informacje o zaległościach podatkowych. Powyższe stwierdzenia świadka, nie dają pogodzić się z rolą jaką świadek ten pełnił w ramach działalności gospodarczej E. S., gdzie miał on wgląd w jej wszystkie sprawy. Również stosunek pokrewieństwa pomiędzy M. S. a oskarżoną, będącą jego córką, powoduje niewiarygodność podawanych przez niego w tym zakresie okoliczności.

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd jedynie częściowo wziął pod uwagę wyjaśnienia oskarżonej E. S.. Zdaniem sądu podane przez oskarżoną okoliczności, pozostające w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami świadka H. R. oraz dowodami w postaci dokumentów, stanowią wyłącznie wyraz przyjętej przez nią linii obrony.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego E. S., w przedmiocie przypisanego jej czynu z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., nie budzą wątpliwości. Mając na uwadze całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów, sąd nie miał wątpliwości, że po stronie oskarżonej doszło do uporczywego nie wpłacania w terminie podatku od towarów i usług wynikającego z deklaracji VAT-7 w okresie od 25.09.2013r. do 25.05.2015r. za miesiące 8-10 i 12.2013r., 1-2, 8-10 i 12.2014r., 1-4.2015r.

Ustalając odpowiedzialność E. S. za przypisane jej wykroczenie, wskazać należy, że na oskarżonej jako podatniku ciążyła powinność zapewnienia takiego stanu finansów aby możliwe było wywiązywanie się z zapłaty należności podatkowych. Oskarżona tego nie uczyniła, nie dokonując wpłat w wymaganych terminach należności z tytułu podatku VAT, narażając te należności publicznoprawne, w niemałej przecież wysokości, na uszczuplenie. Stwierdzając powyższe wskazać należy, że choć to M. S. podejmował decyzje odnośnie należności, które podlegały uregulowaniu, dokonując ich wartościowania, to E. S. stan ten w pełni akceptowała. Miała ona wgląd w zarejestrowaną na jej osobę działalność gospodarczą, sama podejmowała również związane z nią czynności, podpisywała dokumenty a tym m.in. deklaracje VAT, które były następnie składane do Urzędu Skarbowego. Tym samym brak jest podstaw do tego aby uznać, że zachodzą okoliczności przemawiające za wyłączeniem odpowiedzialności karnoskarbowej oskarżonej. Z powyższych względów sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonej w zakresie zarzucanego jej czynu z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Jednocześnie sąd doprecyzował jego opis wskazując okres jego popełnienia oraz okoliczności wynikające z treści art. 6 § 2 k.k.s.

Czyn oskarżonej był umyślny i zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę. Zdaniem sądu, zadłużenie ciężące na E. S. w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, nie stanowi okoliczności, która wyłączałaby jej odpowiedzialność za przypisane jej wykroczenie skarbowe. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że firma ta, uczestniczyła w 2013 – 2015r. w obrocie gospodarczym, uzyskując dochody. Tym samym na oskarżonej, spoczywał obowiązek takiego prowadzenia spraw finansowych, aby możliwe było wywiązywania się w terminie z należności publicznoprawnych.

Sąd umorzył postępowanie przeciwko E. S. w zakresie zarzucanych jej czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku z uwagi na przedawnienie karalności. Zgodnie z art. 51 § 1 k.k.s. „Karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 stosuje się odpowiednio”. W myśl art. 44 § 3 k.k.s., znajdującego odpowiednie zastosowanie do wykroczeń skarbowych, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Wreszcie zgodnie z art. 51 § 2 k.k.s. „Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.” Mając na uwadze zacytowane powyżej przepisy wskazać należy, iż terminem przedawnienia wykroczeń skarbowych zarzucanych oskarżonej w pkt II i III aktu oskarżenia jest dzień 31 grudnia 2017r.

Sąd wymierzając oskarżonej E. S. karę za przypisane jej wykroczenie skarbowe baczyl na dyrektywy wskazane w art. 12 § 2 k.k.s. uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niej osiągnąć. Stosownie do art. 13 § 1 k.k.s. sąd wziął pod uwagę m.in. w ujemne następstwa czynu oskarżonego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na oskarżonej obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu. Jako okoliczność obciążającą oskarżonego sąd wziął pod uwagę m.in. wysokość uszczuplonych w wyniku jego zachowania należności publicznoprawnych, i długość okresu za który oskarżona nie wpłacała w terminie podatku. Biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności sąd orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w kwocie 20.000 złotych. Zdaniem sądu grzywna w tej wysokości jest adekwatna do czynów popełnionych przez oskarżoną, jak też uwzględnia okoliczności wskazane w art. 48 § 4 k.k.s. Jednocześnie sąd zwolnił E. S. z kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

SSR Radosław Gluza